



КОНЯ КАМБЕРАТА

(Приказка)

Живъл нѣкога въ една далечна земя овчарь на име Панко. Една сутринь той подкаралъ рано-рано овцетѣ изъ полянитѣ. Като се изкачилъ на баира, Панко се спрѣлъ зачуденъ. Що да види: слънцето ту се покаже, ту се скрие.

— Бре! — помислилъ той. — Какво е това? Ако не изгрѣе слънцето, ще закѣснѣятъ работницитѣ за нивитѣ!

Габналъ Панко кривака и затичалъ къмъ слънцето. Като го наближилъ, той се сепналъ уплашено. Единъ голѣмъ змей налиталъ и искалъ да глѣтне слънцето. Ха да го глѣтне — то побѣгне, ха да го глѣтне — то се скрие! Стисналъ Панко здраво кривака и тихичко пристѣпилъ задъ змея. Слънцето видѣло храбрия овчарь и викнало:

— Удри, Панко, избави ме!

— Замахналъ Панко силно съ кривака и прѣсналъ главата на змея. Свѣтнало слънцето отъ радость.

— Благодаря ти! — казало то. — Ти ми спаси живота. Затова, ако искашъ, да станеме побратими.

— Да станемъ, — съгласилъ се Панко. Слънцето и овчарьтъ се пригърнали като братя.

— Слушай сега, побратиме! — заговорило слънцето. — Азъ имамъ много лошъ баща. Той ще ми се сърди, че тая сутринь изгрѣхъ много късно. Хайде да идемъ, ти да му разкажешъ за змея. Той ще те повѣрва и богато награди.

— Да идемъ.

Тръгнали двамата побратими къмъ слънчевитѣ палати.

— Баща ми е много богатъ, — разказвало по пѣтя слънцето. — Всичко има: и злато, и сребро, и скъпоценни камъни. Но ти му искай да ти даде коня Камберата. Чу ли?